Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 42 (394) Miercuri 25 Mai 1955 ⋆ 4 pag. 15 bani

Peste 5 zile, EXAMENE!

De ei nu va fi nevoie

Intâmplarea s'a petrecut după terminarea orelor. Anghel Mihaela și Vasilache Cristina, coborau grăbite treptele, când la o cotitură le-au ieșit în cale două arătări ciudate. Una era mică, subțire și tare urechiată și avea o gură mare... cât o șură. Cealaltă purta o haină albă, pestriță și semăna cu o foaie de hârtie.

— Of! Of! Tare am mai obosit! — zise arătarea urechiată, văzându-se în fața celor două fetițe Ce-ar fi, dacă ne-ați găsi un locșor unde să ne odihnim. O să vă răsplătim bunătatea.

— Veniți în clasa noastră, e destul loc! zise Mihaela, căreia i se făcuse milă de bietele făpturi.

Din ziua aceea arătarea urechiată, care nu era altcineva decât Suflatul, își făcu culcuș în banca Mihaelei. Iar cealaltă arătare, cu chip de fițuică, Copiatul, deveni chiriașul Cristinei.

Dar odată cu acești oaspeți neobișnuiți, au apărut în clasă și obiceiuri noi. Mihaela a început să sufle, încurcând colegele care erau scoase la lecție, iar Cristina, la lucrarea de control dată la Limba rusă, a copiat.

Intr'o zi însă, Domnica Panteli, una din colegele celor două fete, discută despre ele cu întreaga clasă.

— Nu mai merge așa! Trebue să facem ceva!

Și în sprijin le-a venit gazeta de perete a unității și adunarea în care au vorbit despre „Adevăratul ajutor".

Așa s'a întâmplat că oaspeții cei ciudați au ajuns să fie dați afară din clasă, iar treaba merge iarăși bine.

Peste 5 zile vor începe examenele și în clasa a V-a B, dela Școala medie de 10 ani de fete nr. 16 din București. Suflatul și Copiatul nu mai au ce căuta în clasa aceasta. Elevele sunt sigure pe cunoștințe și pe faptul că în clasa lor nu va rămâne nicio fată repetentă.

Irina RADULIAN

Răspunde liniștit și fără grabă!

Deunăzi, în clasa a V-a B a avut loc o discuție interesantă:

— Dacă ar fi după mine, aș desființa examenele! — se adresă Dorobăț Liviu colegilor săi. Nu pot să înțeleg de ce mai e nevoie și de examene.

— Cum ce nevoie? întrebă mirat Alterovici Solomon.

— Așa! Doar tovarășii profesori știu care merită să treacă clasa, și fără examene. O fac numai așa, să ne bage în sperieți. Eu tremur de pe acum când mă gândesc că mi-o pica vreo întrebare de care n'am mai auzit în viața mea. Și-apoi ...eu nici n'am noroc...

— Nu e adevărat! Intrebările cuprind numai ceea ce am învățat, interveni Blănaru.

Discuția lor a mai durat, însă eu am să mă opresc aici. Vreau să le arăt celor care dau examene ce au de făcut.

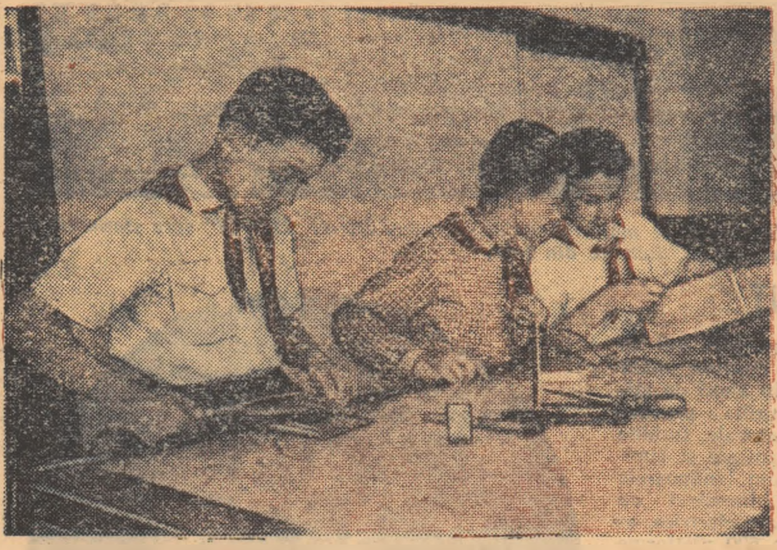
Examenele nu sunt un joc de noroc, așa cum își închipue Liviu. De ele avem nevoie pentru verificarea felului cum ați reușit să vă însușiți materiile învățate în timpul anului. Fricos, poate să fie numai acela care nu e sigur pe cunoștințele lui. Cât despre Liviu, nu se poate spune acest lucru. El e un elev foarte bun, cum sunt și alții în școala noastră.

Sunt unii copii, care la examene, văzând că biletelul conține întrebări cunoscute, se grăbesc cu răspunsul. Nu cugetă destul la ceea ce vor să spună. Iar alții când văd întrebările, se zăpăcesc, de nici nu mai știu cum îi cheamă. Cele 10—15 minute ce vi se dau trebue să le folosiți pentru pregătirea temeinică a răspunsurilor.

Iată dar că nu e niciun motiv de îngrijorare. Răspundeți liniștit și, mai ales, pregătiți fără grabă fiecare răspuns.

Prof. Nicolae ROȘCA

ȚIE, ȘCOALĂ DRAGĂ

Anul acesta, Nicolae Mihăilescu dela Școala medie de 10 ani nr. 2. din București, termină cele 7 clase elementare. Pentru școala dragă, în care a învățat timp de 7 ani, el pregătește acum un dar: o sonerie electrică pentru laboratorul de Fizică.

Așteptăm cu bucurie

In adunarea care a avut loc la începutul pătrarului al IV-lea am hotărît să ne prezentăm cu toții bine pregătiți la examene. Dar pentru a ne asigura că rezultatele noastre vor fi cele așteptate, am avut mult de lucru. Pe cei rămași în urmă la învățătură a trebuit să-i ajutăm să ne ajungă. Astfel, Tabacu Stelian, care era corijent la mai multe materii, a reușit în pătrarul al IV-lea să ia numai note bune. Ne-am pregătit și în orele de meditații. Iar acum așteptăm examenele cu bucurie.

Nicolae LECA
conducător de unitate
Școala de 7 ani — Vânători
raionul Cujmir regiunea Craiova

Am repetat singură

In acest an voi da pentru ultima oară examen la școala din comuna noastră. Vreau ca, prin răspunsurile mele bune, să-mi exprim recunoștința față de munca tovarășilor profesori care m'au învățat atâtea lucruri folositoare. De aceea am început repetarea materiilor chiar din primele zile ale pătrarului al IV-lea. Am repetat singură toate lecțiile. La Limba română, obiectul meu preferat, mi-am luat un caiet special. Aici am trecut regulile gramaticale și am făcut lucrări cu teme generale. Acum mă simt stăpână pe cunoștințe și știu că răspunsurile mele vor fi bune.

Doina MOGA
clasa a VII-a
Școala de 7 ani — Dițești
raionul Câmpina
regiunea Ploești

In grădina de aur

O ceapă verde, subțire și mlădioasă, își înghionti vecina:

— Ia uită-te, surato, a început să răsară porumbul. Și ce mult porumb au pus copiii anul ăsta.

— Da, da, întări cealaltă ceapă, înălțându-se să vadă mai bine puzderia de frunze fragede. Zarzărul, care până atunci își potrivea florile sclipitoare de rouă pe albastrul bolții își lăsă și el îndeletnirea și privi spre numerosul popor care năpădise lotul.

— Ce minuni se pot face peste noapte, gândea el. Și toată grădina se dumeri de-abia în dimineața aceea cât de mult loc ocupă porumbul semănat de pionieri.

★

Poate vă întrebați de ce se miră atâta prietenii mei. Să vă spun tot eu. Oamenii din satul Haieu nu obișnuiau să cultive porumb. Dela o vreme însă au hotărît să semene cât mai mult. Și pionierii au început să cultive porumb pe lotul experimental. Anul acesta au semănat jumătate din pământul lor numai cu porumb. N'a fost nevoie să li se vorbească prea mult despre nenumăratele foloase aduse de planta aceasta. Pionierii au început să lucreze cu drag la pregătirea pământului pentru însămânțat și la îngrășarea lui.

A fost adus la școală un car cu bălegar. Andrei Traian, Marta Ion și mulți alții l-au împrăștiat pe întreaga suprafață a lotului. In toate muncile agricole s'au distins grupele conduse de Mihere Iuliana și Igna Maria. Fetele și băieții din aceste grupe au fiecare câte un carnet în care-și notează aproape zilnic observațiile asupra plantelor din grădină. Sălăjan Rodica și Maria Șandor au aflat că Topai baci are în grădina lui bumbac.

— Dacă la Topai baci crește bumbac, atunci poate să crească și pe pământul nostru — și-au spus ele. Și fetele au fugit spre casa bătrânului. Acesta, bucuros că pionierele arată atâta interes față de îndeletnicirea lui, le-a dăruit semințe de cel mai bun soi. Bumbacul a fost semănat după sfaturile lui Topai baci pe lotul cel mai înclinat al terenului, pentrucă numai acolo are umezeala necesară.

Grădina n'o să fie o mamă vitregă pentru plantele mai puțin obișnuite prin partea locului. Porumbul și bumbacul se vor bucura de o atenție deosebită din partea pionierilor. La fel ca în anul trecut, nici în vacanța aceasta activitatea de pe lot nu se va întrerupe. Grupele vor strânge buruienile și vor uda la timp pământul. La toamnă, când foile porumbului se vor pudra de rugină, grădina va părea de aur. Atunci, la cules, o să fie mare veselie. Pionierii vor umple zeci de saci cu rodul auriu.

Abia atunci, la vederea belșugului, vor înțelege zarzărul și celelalte plante obișnuite ale grădinii că porumbul își merită pe drept cuvânt locul și întâietatea pe lotul experimental.

Elena DRAGOȘ

Un tratat al păcii şi prieteniei

La Moscova, în luna Decembrie a anului trecut, s'au întâlnit reprezentanţii a opt ţări europene: U.R.S.S., Polonia, Cehoslovacia, R. D. Germană, Ungaria, România, Bulgaria şi Albania. La această conferinţă s'au discutat chestiuni legate de problema păcii şi a securităţii în Europa. Intre ţările participante la Conferinţă s'a stabilit o înţelegere. In cazul când imperialiştii apuseni, vor ratifica acordurile dela Paris care prevăd reînarmarea Germaniei Occidentale, statele participante la Conferinţă să ia la rându-le măsuri pentru asigurarea securităţii lor, pentru întărirea capacităţii lor de apărare.

Nesocotind voinţa şi năzuinţele propriilor lor popoare, conducătorii ţărilor din Apus au ratificat acordurile războinice. Sume uriaşe sunt cheltuite pentru înfiinţarea unei noi armate de tip fascist. Imperialiştii creează noi baze militare îndreptate împotriva Uniunii Sovietice şi a ţărilor de democraţie populară, fac pregătiri înfrigurate pentru deslănţuirea războiului atomic.

In faţa acestei situaţii care primejdueşte pacea, cele opt ţări s'au întâlnit din nou, în Mai anul acesta, la Varşovia. Reprezentanţii R. P. Albania, R. P. Bulgaria, Republicii Cehoslovace, R. D. Germane, R. P. Polone, R. P. Române, R. P. Ungare şi Uniunii Sovietice au luat hotărîri importante în interesul întăririi securităţii lor naţionale şi al menţinerii păcii în Europa. Intre aceste ţări s'a încheiat un Tratat de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală. Prin Tratat, statele respective se obligă să rezolve pe cale paşnică neînţelegerile internaţionale, să lupte pentru reducerea armamentelor şi pentru interzicerea armelor atomice şi cu hidrogen, şi să depună şi în viitor toate eforturile pentru întărirea păcii între popoare.

In cazul când unul din statele semnatare va fi atacat, celelalte se obligă să-i acorde ajutor imediat, prin toate mijloacele. Ţările participante au hotărît de asemenea, să întemeieze un Comandament unificat al forţelor lor armate. Comandant Suprem al forţelor armate unificate a fost numit Mareşalul Uniunii Sovietice I. S. Konev.

Tratatul prevede desvoltarea şi întărirea continuă a legăturilor economice şi culturale dintre cele opt ţări, legături întemeiate pe respectarea independenţei şi suveranităţii naţionale.

Tratatul dela Varşovia e deschis tuturor ţărilor iubitoare de pace din Europa care vor să adere la el.

La Conferinţă a asistat în calitate de observator şi reprezentantul R. P. Chineze, Pin De-huai. El a exprimat hotărîrea marelui popor chinez de a sprijini întotdeauna lupta pentru pace a popoarelor Europei.

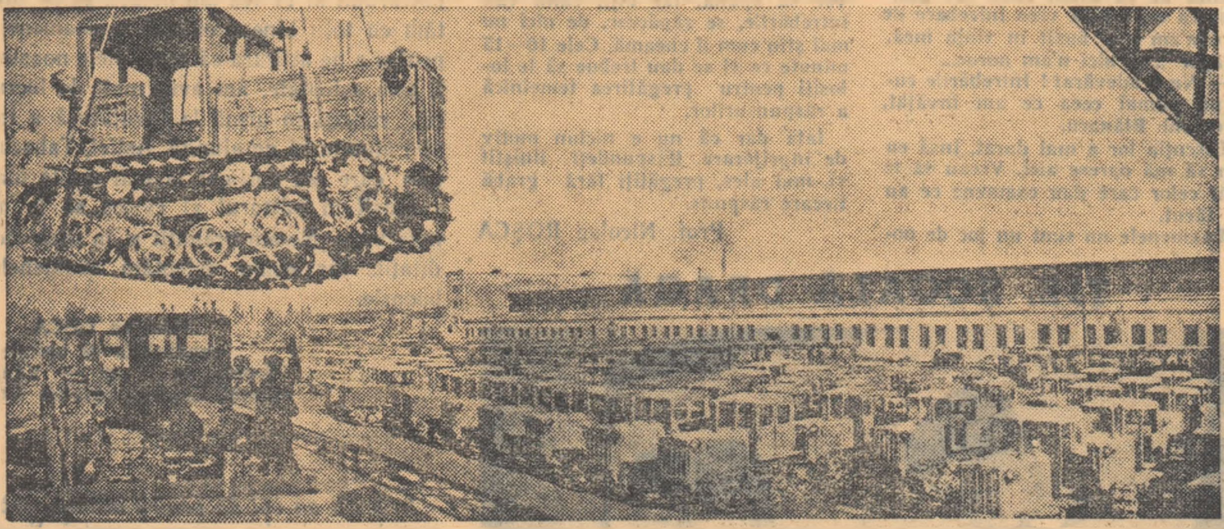
Conferinţa dela Varşovia a statelor europene pentru asigurarea păcii şi securităţii în Europa, roadele ei, sunt o izbândă nouă a lagărului păcii şi socialismului în frunte cu Uniunea Sovietică.

Oamenii muncii din patria noastră, ca şi toţi oamenii cinstiţi din lume au primit cu bucurie hotărîrile Conferinţei dela Varşovia. Gândul lor se îndreaptă cu recunoştinţă către Uniunea Sovietică, ţara care stă în fruntea tuturor acţiunilor pentru pace luptătoarea dârză pentru viitorul liber şi însorit al popoarelor.

Acum, numai la puţină vreme după Conferinţa dela Varşovia, Capitala patriei noastre găzdueşte un eveniment însemnat în istoria mişcării pentru pace: Adunarea reprezentanţilor mişcării pentru apărarea păcii din R.P.R. Adunarea aceasta e o nouă manifestare a voinţei de pace a poporului român, o contribuţie nouă la lupta popoarelor lumii împotriva războiului.

Din Ţara Constructorilor Comunismului

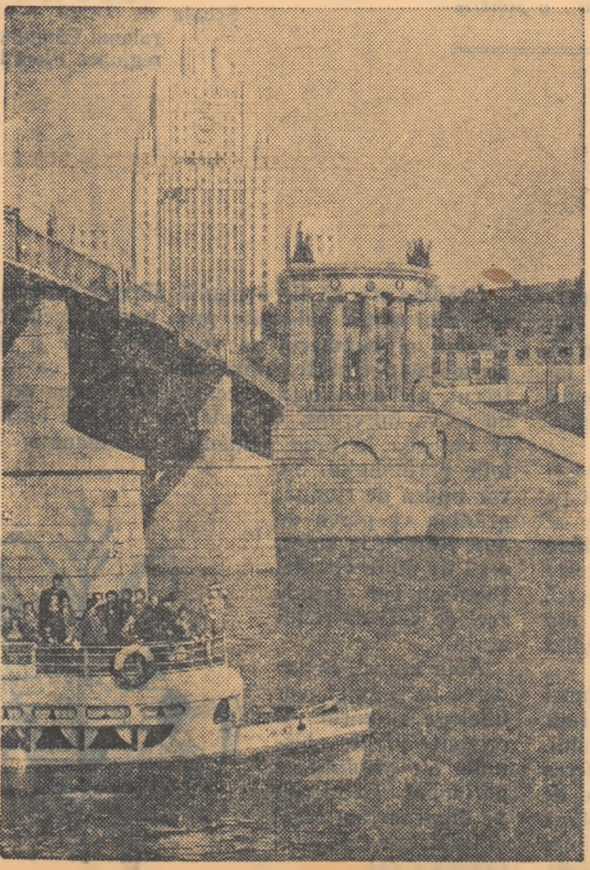
Tractoare puternice

Stalingrad. Uzina F. Dzerjinski expediază în fiecare zi un mare număr de tractoare Diesel „DT—54" spre staţiunile de maşini şi tractoare din ţară.

MAŞINI — GIGANT

Printre uriaşele uzine care fac mândria industriei grele sovietice, se numără şi uzina constructoare de maşini „Stalin", din oraşul Electrostal. In 1952, când uzina a împlinit 10 ani de existenţă, s'a socotit că maşinile de extracţie minieră fabricate aci au scos la suprafaţă atâta cărbune, că pentru transportul lui au fost necesare mii de trenuri cu o lungime totală de 5000 km. In afară de utilaj minier, uzina produce elevatoare, macarale, turbine pentru hidrocentrale şi laminoare. Unul din laminoarele produse aici, înzestrat cu 1000 de motoare electrice, abia încape pe 600 platforme de tren!

Vedere luată lângă podul Borodino din Moscova

In tabăra de pionieri a uzinei constructoare de vagoane din Riga.

O UZINĂ DE JUCĂRII

Iată ce povesteşte inginerul P. M. Martânovski:

Avem în faţa noastră o frumoasă lădiţă de plastmas, care seamănă mult cu un aparat de radio. Are trei mânere şi un mic ecran. Intorci butonul pe care scrie „Pornire" — se aude o muzică. Ecranul se luminează şi apar imagini...

Fireşte că v'aţi dat seama despre ce e vorba: e un aparat de televiziune pentru copii. Asemenea aparate şi multe alte jucării interesante va produce uzina cea nouă de jucării metalice cu mecanism.

Uzina aceasta se construieşte la Moscova. Pentru construcţia uzinei de jucării s'au alocat aproape 6 milioane de ruble. Peste 800 de strungari, lăcătuşi şi alţi maiştrii vor lucra în secţiile acestei uzine. Ea va fi înzestrată cu maşini-unelte complexe, pentru fabricarea jucăriilor de cele mai noi tipuri. Jucăria „maşina de pompieri", de pildă, va avea semnal şi faruri electrice. Se vor mai produce, o maşină „ZIM" cu mecanism, o păpuşă care dansează, un graur care cântă şi o barcă cu vâslaşi. Păpuşile-vâslaşi mişcă uniform vâslele — şi barca înaintează.

1 Iunie — Pentru ziua voastră

BISCUIŢI MAI BUNI, bomboane de mai multe feluri, bunătăţi pe care nu le ocoleşte niciunul dintre voi, vă sunt pregătite de către tovarăşii din fabricile industriei alimentare.

☆

PĂPUŞI, (atenţie, fetelor!) vă va dărui fabrica „Pionierul" din Botoşani. Şi încă păpuşi de felurite modele!

☆

O EXPOZIŢIE de jucării interesante organizează I.C.S. „Textila" din Bucureşti.

☆

CĂRŢI veţi găsi la cele 40 de noi standuri ce se vor înfiinţa în Capitală.

☆

1.000 perechi de pantofi de copii va produce peste plan fabrica de încălţăminte „Flacăra Roşie" din Capitală.

☆

SCRIITORII, COMPOZITORII, SAVANŢII, MAEŞTRII SPORTULUI, vor veni să stea de vorbă cu voi în şcoli şi la bibliotecile populare.

☆

CARNAVALUL FRUNTAŞILOR LA INVĂŢĂTURĂ are loc în după amiaza zilei de 1 Iunie, la Palatul pionierilor.

...şi aşa mai departe!

Fapte pionereşti

Bucuria primăverii

Primăvara, fiecare gospodar îşi zugrăveşte casa, îşi curăţă curtea şi seamănă flori în mica grădină din jurul casei. Şi asta fiindcă fiecare doreşte ca totul să fie la fel de luminos ca zilele pline de soare ale primăverii

Şi noi, şcolarii, ne-am gândit să facem la fel. Am reparat gardul şcolii şi apoi l-am văruit. Am curăţat pomii din livadă de crengi uscate, de cuiburi de omizi.

Am săpat grădiniţa şi am semănat stânjenei şi alte flori. Am sădit şi măceşi sălbateci, pe care i-am adus din pădure.

Oricine vine la noi simte că în clasa şi în curtea şcolii noastre a pătruns bucuria primăverii

Dan PANAITESCU
cl. a VII-a
Şcoala de 7 ani nr. 6 băieţi
Bârlad

Buchetul de flori

Nimeni nu se aştepta la această bucurie. Şi acum mai stau florile pe masa tovarăşului instructor, în camera pionierilor. In fiecare zi, elevul de serviciu schimbă apa din vas. Iar florile parcă nu vor să se vestejească. Surâd ca'n prima zi când au fost aduse. Acest buchet de flori este mândria detaşamentului III.

Dar de ce ţin copiii atât de mult la aceste flori?

★

***Intr'o zi a ieşit plângând din cancelaria şcolii mama lui Radu, din clasa a VI-a. Toţi au aflat de ce. Radu era în situaţia de a rămâne repetent. Ce se** putea face? Radu nu era numai al mamei lui, ci şi membru al detaşamentului. Mama lui a plâns. Dar parcă pentru detaşament nu era un motiv de supărare? Detaşamentul trebuia să acţioneze într'un fel. Radu a fost criticat, Radu a fost ajutat, nu-l slăbeau o clipă băieţii. Părea că totul merge bine. La începutul pătrarului al IV-lea însă, în cadrul unei ore educative, Radu a cerut colegilor lui să-l lase în pace, deoarece el nu mai poate învăţa în aşa fel încât să ajungă în pas cu clasa.*

Ne-am dat cu toţii seama că pe Radu îl speriau examenele şi i se părea un lucru prea greu să revadă întreaga materie. Ce era să facem noi? Să dăm înapoi? Nu! Au vorbit atunci mai mulţi pionieri. Hotărîrea luată a fost ca Radu să fie şi mai mult ajutat şi pentru aceasta detaşamentul l-a ales pe Nicolescu Basarab, ca să-l sprijine îndeaproape. Hotărîrea a fost respectată. Rezultatul? Intr'o singură săptămână Radu a luat două note 5, trei note 4 şi două note 3. Radu sta câte trei-patru ore pe zi la Nicolescu Basarab acasă. Invăţau lecţiile separat. Apoi se ascultau unul pe altul. Când Nicolescu vedea că Radu n'a priceput bine vreo lecţie, îl punea să înveţe din nou. La scris făceau la fel. Mai întâi îşi citea tema Radu, apoi Nicolescu. Le corectau. Radu nu pleca până ce colegul lui nu-l asigura că ştie foarte bine.

Acum Radu intră în examene fără nicio corijenţă.

— Nu mi-e teamă de examene, zice el. Cred că am să iau numai note mari.

★

Dar iată surpriza! Intr'una din zilele trecute, a venit la şcoală mama lui Radu. Era tare veselă şi ţinea în braţe un buchet de flori. Eram în timpul unei ore educative.

— Vreau să mulţumesc pionierului care l-a ajutat pe fiul meu să treacă clasa, a spus dânsa.

Dar nimeni nu s'a ridicat. Toţi băieţii se uitau însă spre Nicolescu Basarab. Văzându-se urmărit de privirile întregii clase, Nicolescu se văzu nevoit să se ridice din bancă:

— De fapt detaşamentul a avut grijă de Radu. Eu n'am făcut decât să respect hotărîrea luată de întreg colectivul. Mulţumiţi dar detaşamentului...

Din clipa aceea, în fiecare zi detaşamentul III vine să-şi vadă florile ce zâmbesc primăvăratic în camera pionierilor.

Prof. Gheorghe ANGELESCU
Şcoala de 7 ani, de băieţi, nr. 4 Ploeşti

VINO, VACANȚĂ!

1954. In ziua de 4 Iulie pionierii Şcolii de 7 ani din Dumbrăveni, raionul Sighişoara, au pornit într'o excursie de mai lungă durată. In 14 zile, ei au vizitat peste 10 oraşe, au urcat pe masivul Ceahlăului, parcurgând aproape 150 km. pe jos.

După vizita dela vestitele saline din Praid, a Intreprinderii Forestiere din Topliţa, şi după urcuşul de neuitat pe serpentinele care duc spre Borsec, maşina începu să coboare şerpuind pe minunata vale a Bistricioarei, înspre satul Pintic. De aici, a doua zi, excursioniştii aveau să continue drumul spre masivul Ceahlăului.

...Frânate brusc, roţile maşinii se opriră încremenite. Copiii coborîră şi porniră veseli pe valea Pinticului în sus. Prima casă au întâlnit-o după vreo 2 km., de urcuş. Badea Vasile, îngrijitorul casei îi întâmpină cu multă bucurie.

Au aflat dela el, că locuinţa aceasta servea ca şcoală pentru cei 10-12 elevi ai sătucului. Era cel mai mic sat pe care-l întâlniseră ei. Şi pentrucă afară începuseră să se ţeasă umbrele dese ale înserării, Badea Vasile aprinse un foc, iar copiii se aşezară în jurul flăcărilor lui jucăuşe. Scoaseră din rucsacuri bucăţi de slănină şi începură să-şi perpelească în frigări pe jăratic.

Vestea că satul găzduia în seara aceea 40 de oaspeţi se împrăştie cu iuţeala fulgerului. Mai toţi sătenii se adunară în curtea şcolii. Ba apăru şi un flăcăiandru care, scoţându-şi din tunică fluierul de ciobănaş, începu a da viaţă celor mai frumoase doine cântate aici la poalele Ceahlăului. Câteva clipe rămaseră cu toţii furaţi de vraja cântecelor minunate, dar pionierilor le veni un gând. Câţiva se şi strecurară în pădure. Peste câteva minute, la capătul grădinii, pe un tăpşan cu iarbă, chiar lângă pârâul Pinticului, ridicară rugul pentru focul de tabără. In jurul lui, rostogoliră trunchiuri mari de copaci, pe care se aşezară sătenii.

Se înoptase. Cerul era senin, dar luna încă nu răsărise. Programul focului de tabără începu cu un cântec vesel. Glasurile subţirele ale copiilor se pierdeau tocmai hăt, departe, în codrii deşi şi în văile adânci.

Copiii rugară apoi un moşneag, cu părul nins de cei 80 de ani împliniţi, să le povestească despre viaţa lui şi a satului.

Bătrânul începu să depene firul istoriei nescrise, dar trăite de el, a micului sat.

Faţa-i blândă, brăzdată de creţuri se întuneca de multe ori în timp ce vorbea. Işi amintea de anii grei de odinioară, când muncea ca un rob pentru boierul ce stăpânea acele locuri...

Copiii mai aruncară câteva cetini pe jăraticul aprins. Limbile roşii ale focului le mistuiră cu un pârâit puternic, făcând să se ridice spre cer mii de scântei. Moşul îşi continua povestea. Vorbea despre viaţa nouă a satului. Acum, spunea el, turmele pe care le îngrijesc sunt ale lor şi pot paşte în voie pe păşunile din jur. Inainte nici casele ridicate cu mâna lor nu le aparţineau, căci pământul pe care erau zidite aparţinea boierului. Dar şcoala? Inainte vreme nici gând să înveţe copiii. Acum aproape toţi sunt ştiutori de carte.

Pionierii oaspeţi au mai pus multe întrebări moşneagului. Ei voiau să afle cât mai multe lucruri despre obiceiurile şi folclorul celor de prin partea locului. Moşul, le satisfăcu curiozitatea şi le mai povesti şi câteva din snoavele vânătoreşti ale satului.

Timpul trecu foarte repede. Luna începu să-şi scoată capul de după munţi, vestind apropierea miezului nopţii. Copiii s'au retras la culcuşurile lor. Fetele în şura cu fân moale a şcolii, iar băieţii la o gospodărie în apropiere.

...Drumul pe care l-au urmat excursioniştii trecea prin păduri şi prin poieniţe. Se făceau deseori popasuri. Nu e uşor să urci încontinuu, 8 ore în munţi! Drumul devenea anevoios şi de multe ori cerea copiilor dibăcie. Văi prăpăstioase, pâraie repezi şi reci le puneau puterea la încercare. Şerban Vasile, dintr'a VI-a a căzut chiar într'un pârâiaş, de unde a ieşit cu hainele ude leoarcă. Cu toate greutăţile întâmpinate, au ajuns totuşi la ţintă. Sus pe vârful Toaca (1911 m.), au văzut un minunat apus de soare. Doru Brătianu, pictorul unităţii, stătea cocoţat pe o stâncă. Pe genunchi ţinea caietul în care erau şi multe alte peisaje frumoase desenate de el. Acum încerca să redea şi această minunată privelişte. Vântul rece de seară îi făcu însă să coboare curând spre cabana Dochia. Cabinierul nu mai pridídea cu făcutul mămăligilor. Copiii n'au uitat încă multă vreme gustoasa mămăligă cu lapte şi cu brânză pe care au mâncat-o atunci, în cabana din munţii Ceahlăul.

...După 9 zile de drum, au coborît pe Valea Bistriţei, unde au dat de plute... Minunată a fost ziua aceea petrecută pe pluta fruntaşului Cucu Haralambie din Bala. Unii se prăjeau la soare ascultând istorisirile plutaşului, alţii se avântau înnot în apele repezi ale Bistriţei, pentru a se răcori. Au mers cât au mers cu pluta până când la o cotitură a apei, le apăru în faţa ochilor o colonie de locuinţe muncitoreşti. Se apropiau de şantierul Hidrocentralei „V. I. Lenin"...

Dar câte nu s'ar putea povesti despre cele 14 zile de excursie. Câte lucruri noi au avut de învăţat copiii. Au strâns o colecţie bogată de plante şi de pietre. Natura le-a oferit o lecţie de neuitat, şi au mai putut vedea cu ochii lor realizări noi, din patria noastră.

CERCUL „TINERILOR TURIŞTI"

„Tinerii turişti" din Dumbrăveni fac pregătiri pentru noua excursie din vara aceasta. Să mergem să-i vedem...

In cameră e întuneric beznă. Nicio rază de lumină nu poate pătrunde prin geamul camuflat. Se aude doar bâzâitul uşor al aparatului de proiecţie şi diafilmele încep să capete viaţă. Intr'o oră se perindă în faţa tinerilor turişti, toţi munţii ţării noastre. Vârfurile şi locurile pe unde n'au umblat încă le cercetează mai atent, căutând să observe tot ce le va ajuta într'o eventuală excursie. Cu alt prilej ei vor cunoaşte o serie de oraşe, staţiuni balneoclimaterice, ba chiar şi aspecte de pe litoralul Mării Negre. Tot în aceste ore, în care se pregătesc pentru excursii, se întocmesc hărţi şi itinerarii, machete precum şi colecţii din „comorile" adunate în excursiile de până acum. Iar pentrucă în 24 Iunie, 1955, vor pleca într'o nouă excursie de 15 zile, ei au început să organizeze în fiecare Duminică excursii pregătitoare în jurul oraşului. Nu de mult, au vizitat Sighişoara, Cetatea, Muzeul despre care au întocmit un caiet. Au făcut şi o excursie de vreo 12 kilometri, în cadrul căreia au repetat semnele turistice, au învăţat să se orienteze şi au întocmit hărţi.

Deşi învaţă acum cu toţii pentru examene, activitatea în cerc continuă să se desfăşoare regulat. Mai sunt doar câteva săptămâni până la plecare şi mai au multe de făcut. Vor trebui doar să cunoască bine istoricul localităţilor pe unde vor trece anul acesta.

CATEVA INVATAMINTE TURISTICE

● In timpul excursiei, disciplina trebue să fie respectată cu sfinţenie. Eu nu am crezut acest lucru şi de aceea mi-am pierdut haina şi odată era să mă rătăcesc.

Mircea Laurenţiu

● Pionierul turist trebue să fie ordonat. Altfel păţeşte ca mine. Am aruncat toate la nimereală în rucsac şi mi-am stricat tot ierbarul. Sarea dela Praid mi s'a topit şi mi-a murdărit totul. Nici mâncarea n'am mai putut s'o folosesc.

Şerban Vasile

● Niciodată să nu iei la drum pâine proaspătă. Ea se turteşte şi nu mai poate fi mâncată. De asemeni, nu e bine să ai două bagaje, sau multe sticle în rucsac. Pe lângă faptul că se pot sparge, îţi îngreunează bagajul.

Hönig Roswitha
Cercul „Tinerilor Turişti"

In curând vine iar vacanţa. Unitatea din Dumbrăveni va porni din nou la drum. Noi îi urăm întâi succes la examene, şi pe urmă multă veselie în noua excursie.

Material redactat de Irma CSIKI

Mihail Stoian

desen de E. ZUKERMAN
și G. BURSCHI

Gemenii

(continuare din nr. 41)

După colț, mă aștepta Nucu, îngrijorat:

— Bine c'ai scăpat! Ce ți-a spus milițianca?

Am stat puțin pe gânduri și-am izbucnit:

— M'a rugat să-ți spun vreo două vorbulițe din partea ei: „Măi nătăflețule, măi, vrei să te taie tramvaiul în felii ca pe un salam? Să știi, dacă te mai prind vreodată ai să dormi trei nopți la beci și o să ții de urât guzganilor! Asta dacă le-o place mutra ta pistruiată...

O vreme Nucu m'a ascultat destul de nepăsător, dar când a aflat de șoareci, (știam eu ce știam despre curajul lui), a cam băgat-o pe mânecă. M'a privit cu mustrare:

— Și nu te-a durut inima când ai auzit c'or să mă roadă șobolanii ca pe-un galoș?!... Te rog ține-mi puțintel ghiozdanul până-mi scot batista, să-mi șterg lacrimile...

Mi s'a înmuiat sufletul dintr'odată. Nucu lăcrima cu adevărat. I-am luat ghiozdanul, el și-a scos batista din străfundul buzunarului și și-a suflat nasul cu putere. Era atât de întristat, încât a trebuit să-i car ghiozdanul până la stația de tramvai. Bietul de el, nu izbutea să facă doi pași fără să-și sufle nasul în batistă ca pe-un trombon.

Pe loc, am hotărît ca astăzi, într'o zi atât de mare — cum spunea mama — să nu călătorim pe jos ci pe... roți. Voiam să ne suim în vagon, dar la urcare era mare îmbulzeală. Ne-am dus la clasa II-a, unde era mai puțină lume. M'am strecurat și eu prin mulțime cum am putut, cu Nucu după mine, și când am ajuns sus, ia-l pe frate-miu de unde nu-i! M'am zgâit pe geam, nici urmă de el. Să știi, îmi făceam socoteala, că ăsta din zgârcenie s'a agățat de tamponul tramvaiului ca să nu plătească. Și mă îngrijoram știindu-l mai plăpând din fire decât mine. Am scos bilet și, după vreo câțiva pași, ce să vezi? Nucu stătea tolănit într'un scaun și mă întrebă surâzând:

— Frățioare, pentru mine ai luat bilet?

— Pe asta n'am mai îndurat-o și am trecut mai în față, fără să-l iau în seamă. M'am ciocnit însă de controlor, care tocmai atunci se suise în vagon. Fără să știu de ce m'a apucat frumușel de guler — ce rușine și m'a dat jos. Abia pe urmă mi-a spus cu glas scăzut:

— Invață-te de mic să urci în tramvai pe unde trebue!

Și mi-a arătat cu degetul ușa din spate, prin care, de altfel mă suisem. Ei, și ia-o Ducule iar dela capăt! Nu-i ușor lucru să ai un frate geamăn ca Nucu. Să-mi trăiască!

Am dat să urc din nou în vagon, dar tramvaiul țușt! mi-a sburat de sub nas. L-am mai zărit doar pe Nucu șezând liniștit în scaunul pe care-l ocupase cu atâta grijă.

In sfârșit, ceva mai târziu am ajuns la școală. Am intrat în școală cu îndoială. Nucu nu era înăuntru. Să nu i se fi făcut rău pe drum, mi-am zis. Doar și mama spunea că-l cam palid. Sau o fi făcut iar o boroboață. Și cum nu mai eram împreună cu el ca să iau vina asupra mea, a pățit-o, sărmanul!

Băieții, în loc să mă întâmpine ca pe un nou venit, nici nu s'au sinchisit de mine, de parcă m'ar fi cunoscut de când lumea. Doar un băiat înalt, bine legat, c'un vârtej de păr în creștetul capului, s'a apropiat uimit:

— Iliescule, de ce nu vii la locul tău?

— Loc?! Ce loc?!

Deși buimăcit, gândeam:

— Bine am mai nimerit! Să știi că școala asta-i grozavă: aici locurile elevilor se hotărăsc dinainte de începerea anului!

— Hai! m'a chemat el și eu l-am urmat fără nicio împotrivire. M'am așezat în bancă lângă perete. Dar băiatul de colo:

— De ce faci pe prostul, Iliescule? Ai uitat dela mână pân'la gură? Tu stai în partea cealaltă.

Am vrut să mă trag mai încolo, când am sărit ca fript.

— Ce te-a apucat?!

Nu i-am răspuns. Cugetam: bine, bine, s'or fi împărțit aici locurile din vreme, dar de unde a știut el că eu sunt Iliescu? Voiam tocmai să-l descos, când el m'a întrebat:

— Dar mingea?! Mingea unde-i?

Am înlemnit:

— Asta-i grozav! Știe cum mă chiamă, știe că am și minge...

Și l-am lămurit:

Am lăsat-o acasă!

— Cum?! s'a burzuluit băiatul. Ai fost până acasă?...

— Păi de unde vin?

— Cine ți-a dat voie? Mi-ai cerut-o să te joci puțin cu ea prin curtea școlii, nu să...

— Ți-am cerut-o?! Eu?!

M'am făcut foc:

— I'ascultă, nu-ți lua nasul la purtare! Oi fi tu mare ghicitor dar să mă prostești într'atâta încât să ajung să cred că eu ți-am cerut mingea mea, asta nu!

Voinicosul însă s'a răstit la mine și a prins să crească amenințător din bancă, asemenea unui aluat pus la crescut. O sfeclisem! M'am ghemuit ca un arici, dar din păcate n'aveam ace decât în spatele reverului dela haină. Tocmai de rever m'a prins și proaspătul meu coleg de bancă.

— Dă-mi mingea! Dă-mi-o sau...

Am strâns pleoapele, gata să îndur ceea ce numea el „sau". Dar nu s'a întâmplat nimic. Am auzit numai câteva strigăte de uimire și când am deschis ochii, am priceput totul. In prag era Nucu, săltând vesel. Avea o minge în mână. S'a apropiat agale de băiatul cu pricina, care rămase cu gura căscată și i-a dat-o cu oarecare stingherealã:

— Ia-o! Și nu te supăra că am întârziat puțin! Știi, am pățit ceva...

Abia a apucat el să vorbească și eu să iau nițeluș mingea în mână, s'o cântăresc în palmă ca un fotbalist încercat ce sunt, când ușa s'a dat de perete. In clasă a apărut dând din mâini ca o moară un băiat mai răsărit decât noi, cei dintr'a treia. A aruncat o privire caraghioasă peste marginea ochelarilor săi, rotind-o prin toată încăperea și, când m'a zărit, s'a încruntat. Cu pași mari s'a îndreptat spre mine, m'a măsurat din tălpi până'n creștet și înapoi și mi-a cerut răspicat:

— Haide afară să stăm de vorbă!

Abia atuncea am observat că are pe braț o banderolă roșie. Era elevul de serviciu.

— Eu?

— Da!

L-am urmat, ridicând nedumerit din umeri: de ce din toată clasa mă chiamă tocmai pe mine, abia venit de câteva clipe în școala asta?!

— Unde mă duci?

— Mergem mai încolo, în fundul coridorului... E mai liniște.

M'am neliniștit: o fi de bine, o fi de rău? Ce mi-a trecut prin minte? Să'ncerc să ghicesc și eu ce o să se'ntâmple, așa cum face mama mare când pleacă la piață și vrea să știe dacă să ia și umbrela, adică dacă-o să plouă. Dacă cel dintâi om pe care am să-l întâlnesc, mi-am zis, o să aibă părul negru, e de rău! Dacă-i blond, e de bine!

Și numai iată răsărind în capul coridorului un băiat. Iuțesc pasul să-l văd mai de grabă, dar ce ghinion! Băiatul avea... o bască îndesată până peste urechi.

— Uf, ce-i de făcut?

Băiatul se apropie până la trei pași, apoi la doi pași... unul. Abia când a trecut de mine, mi-a venit ideia cum să-i aflu culoarea părului. M'am răsucit și-am făcut:

— Pst! Pst!

Băiatul s'a întors și eu, cu un nemaipomenit respect, l-am salutat înclinându-mă până'n pământ, de parcă aș fi avut în față nu un biet elev, ci pe însuși ministrul învățămintului. Fâstâcit băiatul mi-a răspuns la salut, scoțându-și bascul de pe creștetul capului. Ce nenoroc: avea părul... roșu!

Ne-am oprit prin preajma cancelariei. Elevul de serviciu m'a tras într'un colț și, după ce și-a dres glasul, m'a întrebat:

— Vasăzică, tu ești?

— Eu sunt!

— Cum te cheamă?

— Iliescu Ducu.

Băiatul a scos un carnețel din buzunar și și-a însemnat numele meu.

— Dintr'a câta?

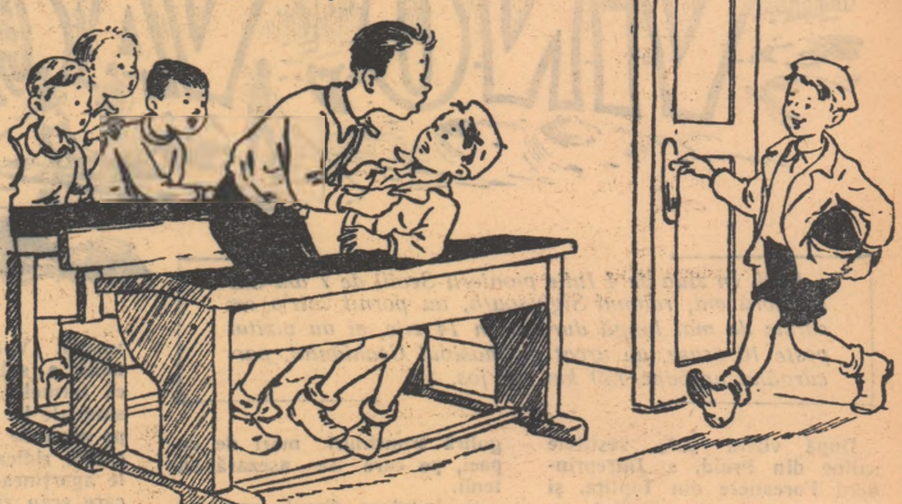
— A treia, n'ai văzut?

— Da, da, a treia, a făcut el, cântărindu-mă din ochi. Și zi, vrei să te faci fotbalist?

— Fotbalist! am încuviințat eu, minunându-mă cât de bine știu să ghicească toți din școala asta.

— Vasăzică, recunoști?

Da, am îndrăznit eu, încurajat.

— Bine-e-e-! Poți să mergi în clasă... Or să mai stea și alții de vorbă cu tine! Și a făcut stânga împrejur, depărtându-se cu pași mari. Nu mă dumiream de ce mă chemase băiatul ăsta, numai ca să mă întrebe ce am de gând să mă fac.

Poate că, așa-i obiceiul în școala aceasta...

Acum, când m'am reintors în clasă, băieții au tăbărît asupra mea:

— Ce voia dela tine?

— Te-a ocărât?

— Il știu eu pe ăla! E dintr'a șaptea și face pe grozavul...

Ce era să le mai îndrug verzi și uscate?

— Voia să mă întrebe numai ce-am de gând să mă fac când oi fi mare!

La auzul cuvintelor mele, l-am zărit pe Nucu râzând cu poftă. Iar ceilalți au sărit, neîncrezători:

— Vrei să-ți bați joc de noi!? Numai pentru atâta...

Pe urmă băieții s'au strâns în jurul nostru, năpădindu-ne cu tot felul de întrebări:

— Care-i Nucu?

— Care-i Ducu?

— După ce vă deosebește acasă?

(va urma)

Orașul Festivalului

30.000 de tineri, din peste 100 de țări, vor sosi la Varșovia, orașul care va găzdui cel de-al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților.

Capitala Poloniei se pregătește să-și întâmpine cu toată cinstea oaspeții.

Să dăm o raită prin orașul Festivalului.

Estrade, circuri, cinematografe

In zilele Festivalului străzile Varșoviei vor răsuna de cântece vesele, tinerești.

Pentru echipele artistice care vor prezenta spectacole se construiesc 4 estrade mari; iar lângă fiecare estradă se va afla o pistă de dans unde sute de tineri se vor putea prinde în joc. Alte 8 estrade vor fi în diferite puncte ale orașului.

Acei dintre participanții la Festival cărora le place circul vor putea urmări spectacolele la trei circuri mari: primul este circul maghiar „Budapesta", apoi lângă podul Poniatowschi, va fi circul la care vor da reprezentații artiști ai diferitelor naționalități, iar pe Wola va fi un circ polonez.

La zece cinematografe vor rula filme în aer liber. Dar asta nu e încă totul.

In apropierea grădinii zoologice se va înălța „Orășelul Vesel" cu distracții și surprize de tot felul. Se spune că în acest orășel se vor întâlni „minuni" nemaivăzute în Varșovia.

Prin câteva școli din Varșovia

La Școala nr. 13, se fac pregătiri pentru un mare foc de tabără, unde vor fi invitați oaspeți din țări străine. Va fi o serbare foarte veselă. Se vor cânta melodii ale diferitelor popoare, se va dansa și apoi... oaspeții vor avea prilejul să învețe și câteva jocuri pionierești.

Fetele și băieții dela Școala nr. 8, vor pavoaza cu lozinci în limba maternă clădirea școlii unde vor locui delegații.

Tot ei vor organiza o expoziție de desene, cu tema: „Copiii din lumea întreagă luptă pentru pace".

In clasa a V-a B dela Școala nr. 11, există o grupă de băieți foarte harnici. Ei lucrează pentru Festival la un frumos album cu fotografii reprezentând partea din Varșovia numită: „orașul vechi"

Nici fetele nu se lasă mai prejos: ele își vor arăta îndemânarea lucrând tot felul de obiecte. Pionierele din clasa a VII-a vor face cinci păpuși îmbrăcate în vechi costume varșoviene, iar cele dintr'a III-a vor broda șervețele. Frumoasele modele naționale poloneze vor fi strânse într'un mare album de către pionierele din clasa a III-a și a IV-a.

Redacția și administrația: București Piața Scânteii, tel. 7.61.00. 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".